

CONFESSIÓ

Val la pena, certament, val la pena, després de tots els
minuts que semblaven el darrer minut,
després del quequeig de l'odi sota les velles campanes,
val la pena, dic, val la pena de beure a petits glops l'aire
d'aquesta tarda de gran vas blau
i, amb les mans ensorrades a les butxaques, contemplar
com va caient l'esplèndid sol silenciós,
mentre l'ànima és com un infant que juga amb un trenca-
closques de records inútils...

Anem, tu i jo,
devers els estrets carrerons on ja ha caigut la nit i els
fanals de certes cases escupen sang damunt el llot.
Potser serà en un bar de mariners,
entre burilles i sanglots d'acordió,
o pels molls deserts
(¿Bordeus,
Londres,
Casablanca?),
prop de la lluna enganxada al quitrà de les barques,
on, de sobte, et parlaré...

Jo ignorava per què era tan llarga aquella dona que semblava dormir infinitament allunyada dels valsos, damunt una màrfega de brut crepuscle.
No m'atrevia a despertar-la
i dir-li que les roses de les seves galtes havien estat assassinades i que el seu anell de noces s'havia podrit.

Et contaré per què hi ha veus que volen ésser fogueres i com, en topar amb els arbres, caminant dins la boira espessa,
s'organitzà el meu odi als escuradents.
Et diré: hi havia nits en què la meva tristesa era com un llogarret de tortugues fosforescents
i la meva sang tenia una testa de molí.
El llum de pàmpol verd,
la tassa de cafè fred
i la proximitat d'un amor que dormia amb tots els braçallets posats
em ferien més cruelment que la barba de l'imbecil.

Jo opinava que el vell univers s'havia d'escombrar.
Sol. M'obligaven a besar la calavera de l'ocell,
a ressuscitar bèsties dissecades
i a escriure llargues cartes als núvols...
(No somriguis des de la foscor! Endevino que estàs guaitant aquella proa d'ulls eterns.)
Calia, sí, calia saber que els brolladors menteixen
i que la paraula més estimada s'havia divorciat de l'ombra.

(No miris els pals amb ulls d'aigua baixa! No et desfacis la trena de sal adormida!)

Jo volia parlar-te de la lenta marxa devers la camaraderia,
a través de les hores de bronze,
quan els galls llancejaven les verges de palla i em sentia sense gest en escoltar el xiscler de la partera.

Fugia de l'amor perquè la meua ombra fos més cepada.
Les torres blanques de la mort
ja no eren una sorpresa vanament fugitiva contemplada
des d'un ràpid tren,
i a vegades el meu esperit s'arruava devers la infantesa
seguint el rastre argentat d'un cargol.
Però a les cantonades m'esperava el cant fratern...

Atansa't! Deixa que el vent devori la teua rossa cabellera.
Vull ensenyar-te a arrencar el cor de l'aigua i a caminar
amb peus d'escuma per l'herba noval...

QUAN ARRIBARÉ...

Quan arribaré, les lletres del teu nom s'encendran a la
muntanya,
volarà l'anell del teu dit i penjaré una oreneta a la teva
gola.

Quan arribaré, amb fresseigs de fenc i un aglà per al teu
somriure,
l'empenta lenta del crepuscle t'ajaurà com una deu.

Quan arribaré, portant-te l'alta saviesa dels boscos i la
remor de les amples fulles de la nit,
tindràs un pleniluni de sínia materna per als meus besos
d'aigua llarga...